

Z HISTORII RÓŻAŃCA

Popatrzmy na dalszy etap życia służebnicy Bożej Pauliny Jaricot, założycielki Żywego Różańca. Po nawróceniu, choć mijają lata, nie słabnie jej gorliwość w niesieniu pomocy chorym w szpitalu, a także modlitwa. Nie tylko sama modli się dużo, lecz potrafi pociągnąć za sobą innych. Jest godne podziwu, że grono wynagrodzicielek Sercu Jezusowemu, które założyła, podejmuje codzienną drogę krzyżową i trwa na adoracji, a co tydzień uczestniczy w spotkaniu, które ma charakter formacyjny i organizacyjny. Z tej gorliwości zrodziło się wiele dobrych dzieł. Szczególnie znane stały się dwa: Dzieło Rozkrzewiania Wiary i Żywy Różaniec.

Dzieło Rozkrzewiania Wiary

Paulina od dzieciństwa interesowała się misjami, szczególnie w Chinach. O trudnej sytuacji w tym kraju dowiedziała się z biuletynu Paryskiego Seminarium Misji Zagranicznych. Zaproponowała, aby wraz z modlitwą składać co tydzień niewielką ofiarę na misje. Pierwszymi osobami, które odpowiedziały na apel Pauliny były jej przyjaciółki z grupy wynagrodzicielek Najświętszemu Sercu Jezusa. Ofiara pieniężna, którą proponował Paulina była niewielka: jeden sou, czyli cena jednej bułki. Dzięki jej gorliwości dzieło zaczęło się rozwijać. Paulina połączyła chętnych do pomocy w grupy po dziesięć osób, a każda grupa miała swojego odpowiedzialnego. System okazał się na skuteczny. Od czerwca 1821 r. do czerwca następnego roku zebrała w ten sposób prawie 1400 franków.

3 maja 1822 roku powołano w Lyonie stowarzyszenie, które miało pomagać misjom. Zaadaptowano dla jego działalności metodę, którą rozwijała Paulina Jaricot. Przyjęto też nazwę, która była popularną nazwą jej zbiórki: Stowarzyszenie Rozkrzewiania Wiary. Po kilku latach zmieniło ono nazwę na Dzieło Rozkrzewiania Wiary a po stu latach papież podniósł je do rangi papieskiego i teraz

jest nazywane Papieskim Dziełem Rozkrzewiania Wiary. Wkład Pauliny w rozwój tego dzieła jest tak ważny, że dzisiaj jest ona uznawana powszechnie za założycielkę Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary.

Żywy Różaniec

Cztery lata później, w 1826 roku, z inicjatywy Pauliny powstaje inne dzieło, mianowicie Żywy Różaniec. Początek jest podobny, jak przy powstaniu wcześniejszego dzieła. Trwa intensywna modlitwa, rośnie gotowość niesienia pomocy ludziom, wzmagają się bóle z powodu odchodzenia od Boga wielu osób, ciągle intensywne jest pragnienie pomagania misjom. Mając przed oczyma dziesięcioosobowe grupy wspierające misje Paulina wpada na pomysł stworzenia grup piętnastoosobowych, skupionych wokół tajemnic różańca świętego. Jedna osoba odmawiałaby jedną tajemnicę, a grupa ogarniałaby wszystkie piętnaście tajemnic. Zwraca się więc znów do tych koleżanek, z którymi stale współpracuje. Razem podejmują to dzieło. Dla nich łączy się ono ściśle z misjami. Jest wsparciem dla pracy misjonarzy i wyrazem troski o rozwój wiary.

Nowe dzieło zaczęło się rozwijać bardzo dynamicznie. Od 8 grudnia 1826 r. – najbardziej prawdopodobnej daty powstania Żywego Różańca – do 1834 r. wspólnota liczy już ponad 1 mln członków, a w 1862 r. – ok. 2 mln 250 tys. osób w samej tylko Francji. Dzieło rozwija się również poza jej granicami, w wielu krajach świata.

Papież Grzegorz XVI w 1932 roku listem apostolskim „Benedictes” zatwierdził stowarzyszenie Żywego Różańca i nadał mu liczne odpusty. Patronką Żywego Różańca ustanowił młodziutką rzymską męczenniczkę – św. Filomenę, za przyczyną której Paulina w cudowny sposób odzyskała zdrowie. Pius IX w liście apostolskim „Quod iure haereditario” z 17 sierpnia 1877 r. ustanowił zasady organizacyjne stowarzyszenia Żywego Różańca.

MODLITWA RÓŻAŃCOWA W LUDŹMIERZU (1)

W czasie pielgrzymki Żywego Różańca do Łagiewnik, 26 września 2020 roku, wysłuchaliśmy świadectwa p. Haliny Bańka o powstaniu i działalności Unii Żywego Różańca przy sanktuarium Matki Bożej w Ludźmierzu. Zamieszczamy fragmenty tej pięknej opowieści o umiłowaniu różańca i apostołstwie różańcowym.

Unia Żywego Różańca przy Sanktuarium w Ludźmierzu zawiązała się przed pielgrzymką Ojca Świętego Jana Pawła II do Ludźmierza w 1997 r. Nabożeństwo różańcowe, prowadzone przez Papieża w pierwszą sobotę czerwca, miało być transmitowane z Sanktuarium na cały świat. Idea, która przyświecała założycielom Unii, to nawiązanie do setnej rocznicy założenia Bractwa Żywego Różańca i tradycji modlitwy różańcowej w tym Sanktuarium, potrzeba jednoczenia sił duchowych i społecznych wszystkich wspólnot Żywego Różańca z parafii Podhala, Spisza, Orawy, Gorców oraz Pienin. Rozpoczęto organizować w pierwsze soboty miesiąca nabożeństwa fatimskie połączone z całonocnym czuwaniem modlitewnym. Przez Niepokalane Serce Maryi zanoszono w Różańcu Jubileuszowym następujące intencje: dziękczynienie, za wiarę naszego narodu i prośbę o jej umocnienie na trzecie tysiąclecie, za Ojca św., aby nas mógł wprowadzić w to nowe tysiąclecie, o powstanie nowego dzieła maryjnego celem moralnego i religijnego odrodzenia całej Polski.

W 1999 r., kiedy objęłam prowadzenie Unii Różańcowej, dzięki wielkim wysiłkom założycieli (p. Józefa O., ojca duchowego ks. A. Lenika, siostry skrytki Małgorzaty) struktura Unii była już dopracowana, był już opracowany program działania, a czuwania pierwszo sobotnie wynagradzające Niepokalanemu Sercu Maryi miały ustalony przebieg. Rozpoczynały się Mszą św. o godz. 18.00, potem Różaniec (trzy części), następnie przerwa. Dla zelatorów odbywała się w tym czasie formacja, którą prowadził ksiądz Gość albo ksiądz Kustosz. O godz. 24.00 druga Msza św. a następnie nauka pieśni maryjnych, różaniec (trzy części) albo Droga krzyżowa. Na zakończenie, o godz. 5.00 Godzinki o Niepokalanym Poczęciu N. M. P.

Od 2001 roku czuwania pierwszo sobotnie zostały skrócone w okresie zimowym (XI-IV) do godz. 21.00 i kończyły się Apelem Jasnogórskim. W pozostałych miesiącach (V-X) kończyły się drugą Mszą świętą do godz. 24.00. Ustalono też, że w okresie od maja do października będą czuwały kolejno dekanaty: Czarny Dunajec, Niedzica, Jabłonka, Nowy Targ, Rabka, Biały Dunajec. W 2010 skrócony został czas czuwania dla dekanatów, tj. od V-X mają czuwać od 18-21.45. i kończyć się Mszą św. o 21.45. Od 2011 roku zamiast Niedzicy czuwa dekanat Bukowina Tatrzańska [...]. Choć pandemia w tym roku zaburzyła nieco ten porządek, jednak czuwania się odbywały.

MODLITEWNIK ŻYWEGO RÓŻAŃCA

Kontynuujemy refleksję nad poszczególnymi częściami „Modlitewnika Żywego Różańca”. Chodzi o coś więcej niż informację o treści tego opracowania. Jest to okazja do zatrzymania się nad naszą modlitwą, szczególnie tą różańcową. W poprzednim numerze „Zelatora” była mowa o zwróceniu większej uwagi na sposób rozpoczynania dziesiątka różańca. Od tego, jak rozpoczniemy, zależy w pewnym stopniu ciąg dalszy. Nie rozpoczynajmy w pośpiechu i bez skupienia. Podejmujemy przecież świętą czynność, ważną dla nas samych i dla innych ludzi.

Kilka pytań na temat rozważania tajemnic

Modlitwa różańcowa jest ściśle związana z rozważaniem zbawczych tajemnic. Bez przeżywanego z Maryją medytacji nad życiem i nauczaniem Jezusa różaniec zostaje pozbawiony cennego skarbu. Jednak ani medytacja ani kontemplacja nie przychodzi łatwo. Domaga się zaangażowania serca i wysiłku woli. Ponieważ jest to ważny temat i w „Modlitewniku” zajmuje wiele miejsca, dlatego zatrzymamy się przy nim w kilku numerach „Zelatora”. Postawmy najpierw kilka pytań.

Jakich trudności doświadczamy przy rozważaniu kolejnych tajemnic różańca? Co pomaga nam w skupieniu, a co powoduje rozproszenia? Czy poświęcamy chwilę na rozważenie tajemnicy zanim zaczniemy odmawiać „Ojcze nasz” i kolejne „Zdrowaś Maryjo”?

Wskazania papieża

Wszyscy mamy w tym względzie własne doświadczenia. W „Modlitewniku” przypomniana jest zachęta Ojca Świętego Jana Pawła II z jego listu o różańcu. Papież mówiąc o sposobie przeżywania dziesiątka różańca, szczególnie we wspólnocie, wskazuje trzy działania: zapowiedź tajemnicy, słuchanie słowa Bożego i milczenie. Jest to wyraźna zachęta, aby najpierw skierować myśl i sercu ku zbawczym wydarzeniom, które mamy rozważać, a dopiero potem zaczynać „Ojcze nasz”. Trzeba pozwolić Bogu „mówić” – jak pisze papież. On nas zaprasza do wejścia w tajemnice życia Jezusa i On odsłania przed nami ich właściwą głębię.

Adres do korespondencji: „Żywy Różaniec”, Kuria Metropolitalna, ul. Franciszkańska 3, 31-004 Kraków. Strona internetowa: www.zr.diecezja.pl Redaktor: Ks. Stanisław Szczepanec.